

Il Ministro Anarchico de Fulvio Abbate y TeleDurruti

per Manel de Sucre i Cortiella

Com moltes altres històries de l'anarquisme, hi va haver un temps a Barcelona que tot començava al carrer Verdi núm. 109, coneguda entre els col·legues com "Pensió Verdi", en realitat el domicili d'Abel Paz, durant bona part dels últims anys de la seva vida a Barcelona, al barri de Gràcia, quan una àmplia parròquia dels seus amics graciencs, proclamaven contínuament " la República independent i anàrquica de Gràcia ". Seu dels contertulians d'Abel Paz ja fos al Bar Galpón sud, al Tastavins, a les Bodeguetes del carrer Verdi, o al gallec del Sporting de la plaça del Sol, o l'última copa al Bar Joali i altres de l' entorns del barri que respirava llibertat, una llibertat continguda, i pactada moltes vegades en llargues sobretauls, on es repassava contínuament la revolució espanyola, Buenaventura Durruti, Joan García Oliver, Ricardo Sanz i tan d'altres Solidaris d'aquell moment màgic.

Abel Paz per descomptat l'epicentre; per aquell indret de Gràcia aquells anys passava el més "granat" de l'anarquisme europeu i el debat era continu. Abel i els seus col·legues estaven allà per generar i provocar el debat amb controvèrsia. En aquest ambient vaig conèixer a Fulvio Abbate un romà que en aquell moment, li rondava pel cap un treball de recerca que uns anys més tard va tenir la seva versió de paper a "Il Ministro anarchico"; Joan García Oliver, la figura emblemàtica i potencial d'un dels anarquistes més controvertits de la nostra història recent, sense pèls a la llengua, va tenir l'oportunitat d'anar "a per tot" i sens dubte fou protagonista destacat de bona part de l'anarcosindicalisme espanyol.

Fulvio Abbate amb l'edició de "il Ministro anarchico" editat a el 2004 (*Fulvio Abbate Il Ministro Anarchico Ed Baldino Castoldi Milano 2004*) amb un text al final del llibre del personatge no menys provocador Fernando Arrabal; ens presenta un García Oliver emparentat per moments amb el 'Holywodiense Oliver Hardy; però res més lluny de la realitat quan Fulvio Abbate se centra en el personatge revolucionari de Joan García Oliver, en la tragèdia de la Revolució Espanyola i de l'anarquisme i els seus detractors, ja siguin comunistes, falangistes, feixistes, en definitiva una oportunitat per al lector en llengua italiana de comprendre l'última de les revolucions romàntiques de l'anarquisme, i per descomptat una figura carismàtica com aquella que en l'any 1938 davant de la tomba de Durruti, Ascaso i Ferrer i Guàrdia i en homenatge a estàs tres figures de l'anarquisme llança un al·legat "de victòria popular" als pistolers del grup "els Solidaris" que es va convertir en "nosaltres" que ha arribat amb la força característica d'aquell jove intrèpid i revolucionari fins a nosaltres gràcies al documental "Viure la Utopia".

Tenim ocasió de llegir en el llibre de Fulvio: que al maig de 1999 vas estar amb Abel Paz a Barcelona, que és realment on es va obrir la curiositat per personatges amb Joan García Oliver i vas començar a recollir informació sobre "Il ministro anarchico" i pensar en la possibilitat de donar a conèixer la seva figura al públic italià. P.23

També i amb curiositat i una mica de sorpresa lleigeixo en el teu llibre algunes dades que recull i que jo després de llegir unes quantes vegades la seva biografia "El Eco de los pasos" de García Oliver se m'havien passat per alt, com el tema de la mítica bandera vermella i negra de maig de 1931 on ens comenta en el seu llibre (Eco), Fulvio que la muller d'un destacat anarquista i una de les seves companyes van cosir una gran Bandera de 30 metre de llarg en un petit pis del carrer Sant Jeroni avui Rambla del Raval P.35 Cal recordar que aquest carrer del barri xinès (Districte V) i voltants era una seu dels anarquistes molt important de l'època on vivia per exemple Domingo Ascaso, Àngel Pestaña i on havia nascut anys abans Felip Cortiella.

Tot i que en part ho té en el seu llibre, avui tinc l'ocasió de preguntar a Fulvio Abbate de com va ser tu decisió per investigar la vida de Joan Garcia Oliver i el seu "Eco de los Pasos"?

Quan vaig descobrir la figura de Joan García Oliver i la seva aventura humana; un jove cambrer d'aquells que et serveixen el cafè en una terrassa de Barcelona; convertit en un anarquista, en un militant anarcosindicalista, que va plantar cara al capitalisme i en nombroses ocasions acaba a la pres. Una Barcelona veritable universitat obrera de militants anarquistes en els anys 30 del segle XX. Després vindrien els anys de la revolució i el seu compromís amb els obrers i la seva revolució, que el va portar a haver d'ocupar càrrecs de representació importants com el de ministre de Justícia. I finalment l'exili a Mèxic.

A Guadalajara on va morir el 1980, vaig intentar aconseguir alguna informació d'on està enterrat, però sempre vaig rebre negatives que m'argumentaven que tot el concernent a García Oliver estava en el seu llibre "El Eco de los pasos".

El que em va sorprendre és la indiferència que un personatge com Juan García Oliver va despertar en la militància anarquista milanesa quan es va presentar el llibre fa ja uns anys, on es va posar palesa la manca de sensibilitat per entendre els trets humans d'un personatge que arrossegat pels esdeveniments del moment va actuar com la seva consciència i l'organització li va demanar que ho fes, però els meus col·legues milanesos i d'altres espais geogràfics sempre van estar en desacord amb la seva participació política en el Govern de la República Espanyola i mai ho van perdonar.

Això amb els anys m'ha portat un cert distanciament del moviment llibertari italià, però sempre recordo i em encoratgen les converses amb Diego Camacho "Abel Paz" coneixedor en gran mesura del personatge que va ser Joan García Oliver i de la seva gran capacitat organitzativa i sobretot sempre solidària amb el desvalgut, encara que no ho entenguessin alguns dels seus companys d'armes.

Un altre dels relats sorprenents que ens relaten en el teu llibre, és quan ens parla de la metralladora Thompson que serà regalada a García Oliver pels dos màxims dirigents de la GPU de Stalin a Barcelona i Espanya Orlov i Petroc, i que fa referència a la pel·lícula de 1932 " Scarface "del director de cinema Paul Muni. P.85

En fi, en el llibre "Il ministro anarchico" de Fulvio Abbate a part de clares referència a la revolució del 36 i per descomptat a la figura de García Oliver, també Fulvio deixa molt patent l'anarquisme i els anarquismes que es troba a la Barcelona de final del segle XX,

quan visita la ciutat, on encara prevalen figures de l'anarquisme d'un nivell considerable, que s'han fet patents en un camí carregat de vicissituds que Fulvio pot arribar a recollir experiències dels seus propis protagonistes. Edo, Nunes, Diego Camacho, Gurruchari etc

Per acabar amb el llibre de "Il ministro anarchico" com no, m'agradaria comentar i recollir algunes de les frases que Fernando Arrabal aporta a aquest magnífic llibre que diu referint-se a Joan Garcia Oliver, poc més o menys entre altres arguments:

"Oh etern constructor de sedició anarquista! Amb l'instrument del seu plomatge carregat de malsons, quan la solidaritat es va barrejar amb la poesia. Només en la xusma vas trobar la noblesa i les seves espartenyas de rodamóns. ... P.172

En la seva lluita per transformar el món que era el reflex brutal d'un castell en la foscor; mai li va interessar els diners dels rics que fluïa bavejant a la boca adornada amb excrements com coartades dels rics. P.173

Mai va ser el titella decadent i cetaci del quadrat de la hipotenusa del parlamentarisme, que es va agafar a les branques de la vida en un Palau de Justícia podrida. p.174

Sense dubtar, Arrabal troba tota la força de la seva poesia per un món millor en un personatge com Joan García Oliver i tracta en aquestes últimes pàgines del llibre de donar constància, amb el seu llenguatge habitual que en nombroses ocasions ens sorprèn per les seves genialitats i altres per el seu misticisme. Ja acabat el llibre i fins i tot el text d' Arrabal signat al Tibidabo Barcelonès el 2004, ara ens interessa com va ser l'edició del Llibre?.

El llibre va ser rebut amb interès, però a Itàlia hem de tenir en compte que aquest tipus de llibres sobre un anarquista espanyol o català té un interès relatiu i molt limitat, tot i que el llibre pràcticament avui en dia el podem considerar esgotat.

Però si sorprenent és que en Fulvio ens obsequia amb la lectura de "Il Ministro anarchico" més sorprenent per a mi ha resultat, el tenir coneixement de l'existència de

TELEDURRUTI

Explica per als lectors i lectores del diari Catalunya de Barcelona el perquè de TeleDurruti en una ciutat com Roma?

TeleDurruti va néixer a Roma simplement perquè jo visc a Roma

Com va sorgir la idea, des de quan i que projecte té TeleDurruti per al futur, si és que hi ha futur o perspectiva de futur, o el dia a dia és suficient ?.

La idea va sorgir de la voluntat de crear un mitjà obert i àgil d'expressió, la intenció era que es convertís en una obra d' "art vivent" i "Situacionista" d'acord amb la idea

que prèviament discutim amb altres companys que van ajudar en aquest projecte i fa ja temps que vam aconseguir l'objectiu.

TeleDurruti és un petit "diamant en brut" en el panorama dels mitjans de comunicació i artístics italians, en aquests últims anys s'ha aconseguit que sigui realment referencial per a moviments artístics.

TeleDurruti va estar un temps tancat i van aparèixer nombroses pintades a la ciutat de Roma demanant que la televisió TeleDurruti tornés a emetre.

Explica'ns si és possible, per què va estar tancada TeleDurruti, ¿què va passar i com va tornar a emetre. Quin temps era?

TeleDurruti es va tancar diversos mesos per raons d'intolerància del seu autor amb relació al públic, una molèstia antropològica fins i tot va ser més profunda que les desavinences polítiques o ideològiques que en general són discrepants i conflictives.

Entenc per la teva resposta que la teva relació amb el públic que freqüenta les ones de TelleDurruti són molt sinceres i alhora sense embuts.

Bé és saber i ser conscients de les nostres limitacions, d'aquest dia a dia, que no sabem que ens depara, i que anem substituint aquests moments banals a la recerca de les passions que ens lliguen a una vida que esperem sigui "apassionant" i en això estem, gràcies Fulvio Abbate per haver compartit una estona amb nosaltres aquest "diamant en brut" de Teledurruti i per descomptat "Il Ministro anarchico" al qual tant sempre hem respectat pel seu caràcter i contundència en la seva lluita per una vida millor per a tothom, amb anarquia, i per descomptat llarga vida a aquesta aventura de TeleDurruti, Ciao Fulvio.

Fulvio Abbate: Il Ministro Anarchico. Ed. Baldino Castoldi Milano 2004

Manel de Sucre i Cortiella